

ஓர் விடயத்தை நடமைமுறைப் படுத்துதும் பொழுது, அது சிறிதோ பரிதோ அதை மிகத் துல்லியமாக ஆராய்ந்து முடிவு எடுப்பதில் யேர்மனியர்கள் வல்லுனர்கள். அவர்களுடனான பல ஆண்டுகள் பழக்கத்தினால் இதை நான் சொல்லவில்லை. ஆரம்பத்திலேயே அதை நான் அறிந்து கொண்டேன். புகலிடம் தடையேர்மனிக் கு வந்த பொழுது அவர்கள் எங்களைக் கையாண்ட விதத்திலேயே அவர்களின் திறமையைப் புரிந்து கொண்டேன்.

எண்பதுகளில் யேர்மனிக் கு புகலிடம் தடையேர்மனிக் கு வந்த பொழுது நிறையவே சிரமப் பட்டிருக்கிறோம். படிப்பதற்கும், வலை செய்வதற்கும் அனுமதி இல்லாமல் வாழ்க்கையில் இரண்டு வருடங்களை மூகாம்குள்ளேயே வீணாக்கி இருக்கிறோம். இந்த நாட்டில் இருந்தால் சரிபட்டு வராது என்று கனடா, லண்டன் எனப் பலர் பறந்து விட்டார்கள். எஞ்சியவர்களை மூகாமில் இருந்து வெவ்வேறு நகரங்களுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள். ஒரு இனத்தை ஒரே இடத்தில் வாழ அனுமதித்தால் அங்கே அவர்களால் தங்களது சமீகத்திற்கு இடையிறு வந்து விடும் என்ற முன்னெச்சரிக்கையே அது.

பரவலாக ஒவ்வொரு நகரத்திலும் இரண்டு மீன்று பரீக்ளாக குடியிறேற்பப் பட்டோம். பழைய நண்பர்களைச் சந்திப்பதாக இருந்தால் நிறையத் திரும்பியணிக் வண்பி இருக்கும். சொந்தமாக வாகனம் வைத்துக் கொள்ள வசதி இருக்கவில்லை. பிரயாணச் சீட்டு வாங்கி பயணிக் கையில் காசு கிடையாது. இதற்கு மலோக அகதிக் கான அங்கீகாரம் கிடக்கையும் வரக்கையும் அவர் அவரது நகரத்தை விட்டு வேறு நகரத்துக்குச் செல்ல அனுமதி கிடையாது. மீறிப் போய் பிடிபட்டால் தண்டம் செலுத்த வேண்டும். அந்தத் தண்டம் ஏறக்கூறையே ஒரு அகதிக் கான ஒரு மாதக் குடும்பம் பனவக் கு சமமாக இருந்தது. இதனால் அடங்கி ஓடங்கி அவரவர்கள் அவரவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நகரங்களிலேயே அமையாக இருந்து விட்டோம்.

இப்படி அங்கொன்று இங்கொன்றாகப் பரவலாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் மக்களை சந்தித்து தமிழர் புனர் வாழ்வுக் கழக யோமனிக் கிளையில் எங்கள் சவேகளைச்

செய்வதற்கு நாங்கள் நிறையவே உழைத்திருக்கிறோம்.

ஒருநாள்தான் நண்பர் தினா (தினகரன்) வுடன் றாவன்ஸ்பேர்க் என்ற நகரத்துக்கு புனர்வாழ்வு பணி நிமித்தமாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தனே.

„புதுசா ஒரு கசறெ வந்திருக்குது கட்டெட்புப் பாருங்கோ' தினா சொல்லும் பொழுது எனக்கு மகிழ்வாக இருந்தது. தபரப் பயணங்கள் போகும் பொழுது அவரவர்களுக்குக் கிடக்கவும் புதிய பாடல்கள் அடங்கிய கசறெறுகளை எடுத்து வந்து கட்டப் பயணிப்பவர்களையெல்லாம் மகிழ்விப்பது வழக்கம். அந்த வகையிலேயே தினா அந்த கசறெறையைக் கொண்டு வந்திருந்தார். அவர் கசறெறையைப் போடும் பொழுது அவரது முகத்தில் நமட்டுச் சிரிப்பு இருப்பதை அவதானித்தனே. அந்தச் சிரிப்பின் அர்த்தத்தை பின்னால் புரிந்து கொண்டனே.

அவர் போட்ட கசறெறில் இருந்து இசையோடு பாடல் வரவில்லை. மாறாக வசையோடு கவிதை வந்தது.

'பெற்ற தாயினை எட்டி உதையுது போல
தாயகம் தீயில் எரிகையில் விட்டு
விமானத்தில் ஏறி பறந்தவர்
வீரம் இல்லாதவர் நாயிலும் கீழானவர்
சுற்றி வளைத்தனர் சிங்களப் படையினர்
சுட்டுத் தள்ளுவர் என்ற பயத்தினால்
விட்டுப் பறந்த கோழைகள் நாளையே
வீட்டு திரும்பினால் காறியே துப்புவோம்
கப்பல் ஏறி ஜெர்மன், பிரான்ஸ் உடன்
கனடா நாட்டிலும் தஞ்சம் புகுந்தனர்
அப்பு ஆசிரியை கவனம் கவனம் என்று
அங்கேயிருந்துமே கடிதம் எழுதினர்
தப்பிப் பிறந்தவர் தம்பியும் வாவென
தம்பிமாரையும் அங்கு அழைத்தனர்
துப்புக்கட்டவர் அகதி லபேலில்
தபுசு தட்டியே காசு பிழைத்தனர்
ஓடியவர் ஓட்டும் ஊழைச் சதையர்
எல்லாம் படியர்கள் ஓட்டும் போனவர்
போகட்டும் பாய் விரித்தால் போதும்
படுத்துறங்கும் இவர்கள் எல்லாம் நாய்சாதி
நாய்சாதி ஓடி நக்கிப் பிழைக்கட்டும்
தப்பிப் பறந்து தமிழன் என்று சொல்ல வடக்கி
கப்பலிலே ஏறி கனடாவில் நக்கட்டும்'

கவிதையை மூழுவதுமாகவே கட்டினேன். வாகனத்தைச் செலுத்திய படியே தினா என்னைப் பார்த்து அடிக் கடி சிரித்துக் கொண்டதை பார்த்தும் பாராமல் இருந்தனே.

'என்னமாதிரி எங்களையெல்லாம் கிழிக்கிறார்கள் எண்டு பாதீங்கள்?'

தினாவின் களேவிக் கு நான் நரேடியாகப் பதில் தரவில்லை

Written by மஹா

Sunday, 18 January 2015 09:09 - Last Updated Sunday, 18 January 2015 10:58

'நிப்பாட்டிறதற்கு இடம் வந்தால் பாத் து நிப்பாட்டுங்கோ. கொஞ்சம் ஆறி இருந்திட்டும் போவம்'

'கவிதையைக் கட்ட உடனே குழம்பிட்டீங்கள் போல. இத விடங்கோ. இதெல்லாம் கட்டால் ஓண்டும் செய்யலோது. நேற்றுத்தான் கிடசைச்சுது. கட்டும் பாத் த உடனையோசிச்சன் நீங்களும் கட்டால் நல்லா இருக்கும் எண்டு'

வாகனம் நடுஞ்சாலையை விட்டு விலகி இளைப்பாறும் தரிப்பிடத்தில் நின்றது.

கொஞ்சம் இளைப்பாறினோம். கவிதை எனக்குப் பிடிகாததால் தினா அதைப் பற்றி கதைக்க வில்லை. மீண்டும் பயணத்தைத் தொடங்கினோம்.

'அந்த கசற்றை எடுத்துப் போட்டு இதைப் போடங்கோ' தினா தந்த கசற்றைப் போட்டனே.

'எங்கை அது?'

'எது?'

'அந்த கவிதை கசற்றே'

'நீங்கள் நிப்பாட்டின இடத்திலை இருந்த குப்பைத் தொட்டிக்குள்ளை நான் அப்பவே போட்டேன்'

'புதுவை இரத்தினதுரையினரை கவிதை எண்டதாலையே நான் காசு குடுத்து வண்பினதப்பா அது'

'காசு குடுத்து திட்டு வண்டுற ஆளை இப்பதான் பாக்கிறன்'

அதற்குப் பிறகு நடந்த அரச்சனகைகளை இங்கே நான் எழுதவில்லை. ஆனால் எனது கபற்று இதுவாக இருந்தது. உடனடியாக இந்த கசற்றே வளிநாடுகளில் தடை செய்யப் படல் வண்டும. இல்லை என்றால் இப்பொழுது செய்கின்ற சவேயை நிறுத்தி விட்டு இந்த கசற்றற்கு எதிராக செயற்படுவனே.

அந்த கசற்றற்கு எதிராக நான் மட்டும் அல்லமலேம பலர் குரல் கொடுத்தார்கள்.

அது விற்பனையில் இருந்து எடுக்கப் பட்டு விட்டது.

2012 இல் புனர்வாழ்வுப் பணிக்காக தாயகம் சன்றிருந்தனே. பலரைச் சந்தித்தனே. 'புதுவையைப் போய்ப் பார்க்கவில்லையா?' என கவிஞர் நாவண்ணன் கட்டார்.

'பார்க்க வண்பிய அவசியம் இல்லை' என்றனே.

அதே ஆண்டு மாவீரர் தினத்துக்காக புதுவை இரத்தினதுரை ஐரோப்பாவிற்கு வந்திருந்தார்.

அவர் வருகையை அறிந்த எனது இணைய நண்பர், அவர் நிறன்பரேக் என்ற நகரத்தில்

Written by மஶ்னா

Sunday, 18 January 2015 09:09 - Last Updated Sunday, 18 January 2015 10:58

இருக்கிறார், அவருக்கு புதுவையை சந்திக்க ஆவலாக இருந்திருக்க வேண்டும். எனக்கு தொலைபேசி எடுத்து 'சுவிஸில் அவர் எங்கிருக்கிறார்? எப்பொழுது யேர்மனிக்கு வருவார்? எங்கு தங்குவார்?' என பல கேள்விகளைக் கேட்டார். எல்லாவற்றிற்கும் 'தெரியாது' என்று பதில் சொன்னேன்.

அவருக்கு எனமலே வந்தது எரிச்சலாக கோபமாக என்று தெரியவில்லை 'உங்களுக்கு ஆளுமையே தந்தது' என்று சொல்லி விட்டு தொலைபேசியைத் துண்டித்து விட்டார்.

சுவிஸ் நாட்டில் நடந்த மாவீரர் தினத்தில் கவிதை சொல்லி விட்டு, புகலிடத் தமிழர்கள் அவருக்காக ஒழுங்கு செய்த பிரத்தியகே தனி விமானத்தில் யேர்மனி மாவீரர் தினத்தில் கவிதை சொல்ல டோர்ட்மண்ட் வந்து சேர்ந்தார் புதுவையே இரத்தினதுரை.

மாவீரர் தின மண்டபத்தில் முன் வரிசையில் நான் அமர்ந்திருந்தேன். எனக்கு மீண்டும் இருக்கைகள் தள்ளி புதுவையே இரத்தினதுரை அமர்ந்திருந்தார். நான் நிகழ்ச்சியிலேயே கவனம் செலுத்தினேன்.

அவரது கவிதைகளைக் கான நேரம் வந்தது.

'நான் போட்டிருக்கும் இந்தக் காலணி புலம் பெயர் தம்பி ஒருவர் வாங்கித் தந்தது. இந்த சேர்ட், நான் போட்டிருக்கும் ரவாசர் எல்லாம் தாயகத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து சுவிஸில் வாழும் தம்பிகள் வாங்கித் தந்ததுதான். புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் இப்போது புகலிட நாடுகளிலிருந்து உணர்வுகூன்றிவிடாமல், எமது போராட்டத்தை தாங்குவதில் பெரும் பலமாக இருக்கின்றார்கள்' என்று இன்னும் என்னென்னவோ சொன்னார். ஓவ்வொரு வார்த்தை சொல்லும் பொழுதும் மலேயே பார்த்து நின்று நிதானமாகச் சொன்னார்.

பக்கத்தில் இருந்தவர் கேட்டார், 'எதுக்கு புதுவையே அடிக் கடி மலேயே பாக் கிறார்?'

எடுத்த கவிதை மறந்து போயிருக்கும். அதுதான் நினைத்துப் பார்க்கிறார்.

□□□□

27.12.2014